

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא צא.

עין משפט נר מצוה

קבד א מיי פ"ד מהל'
מכירה הלכה ח ועין
נמ"מ סגמ עין ענ עו"ש:
"מי יר" ללא עסקי טו:
קבד ב ג מיי ס"ל ד
טו"ש עס עסקי כג:
קבד ד ה מיי עס ה"ל ג
טו"ש עס עסקי כג:
קבד ז ח ט מיי פ"ב מהל'
מענות ה"ל די טו"ש:
ל"ט טי תקעו עסקי ו'
קבד י ב ל מ מיי פ"ה
מהל' מלכס הלכה ט
סגמ לאון רב:

חד אמר ע"ה חד תרי. ואת מאי אריא ציליס אפי' שאר דברים נמי כדאמרין (לעיל דף 5.) המשמכר אל ישמכר יותר משמות ומיך ריב"ס דמיירי אפי' טרח דהיכא דליכא טירחא יכול להשתכר יותר משמות כדאמרין בהמפקיד (ב"מ דף 77 מ:) איכא טירחא ודמי צרונייתא ולרשב"א נראה דהכא מייירי אפי' צביליס שאינו לוקח מן השוק אלא מתרגולת שצביתו דבי האי גוונא צשאר דברים שרי:
אימתי בומן שאינו מוצא ליקח כו'. מימה אס אינו מוצא ליקח אפי' אלף סאה כסלע מה יעשה כיון שאינו מוצא ליקח א:

מהיפרכיא. אחרונה של א"י להיפרכיא ראשונה של סוריא לכיון דמוכיס כל כך מותרין: אין משפרכין. לקנות יין ושמן וסלתות מצע"ב למכור בשוק אלא צע"ב עלמנו ימכור ללריכין כמו שימכור לתנוי ומייהו לקנות טמין ולעשות פת מותר לכיון דליכא טירחא שרי אכל למכור הדבר צעין כמו שקונה אותה מצע"ב אסור דהא צע"ב נמי מצי מזבין ליה בלא טורח: סבר ליה כר"י בן צפירא. הלואי שיוקיר ולא יקנו ממנו: פעמים לקמיה מפרש: צביליס. ג"ל משוס דציליס אין צהס חיי נפש כל כך וגם טורח מרובה וריוח מועט הוא לעני המזוז צעירות לקנות ציליס ולכן המיזוז להשתכר יותר משמות: **על חד סרי.** מה שלקח צבירי לא ימכור צשני דינריס: סגר לסגרא. אלא תגר ראשון ימכור ללריכין אכל לא לתגר אחר דיש כאן ריוח שמי פעמיס לתגר ראשון ולתגר שני ומוקירין יותר מדאי אכל צשאר דברים מותר שאס יוקיר זה ימאל אחרים שימכרו צול: שפועין. **תפלה:** על פרקמטיא שפועיה. הנגדים טובים שהולו דאין כאן הפסד לעניים אס יוקירו: והוא דול כל כך דקיס עשרה צגדים צדמי שימא שהולו קרוב למחאה: אין יולאין כו'. שמשפיע עלמו מן המחאה:

(א) (מקפחא ע"ו פ"ה);
(ב) (מקפחא ע"ו);
(ג) (מקפחא ל"ח בן יוחאי);
(ד) ע"י רש"א שמתוך שפועיה;
(ה) ג"י הערך מנובחר;
(ו) מכירה אחת ופי' הממונה
למיזוז יולא מקוננת; (ז) ג"ל
יצחק; (ח) (קדושין ע"ג);
(ט) ג"ל נשיק; (ט) (ב"ב ע"ד
כרדן).

תורה אור השלם

1 ותלמנה שתייהם עד באנה בית לקח יהיה בבאנה בית לקח ותהיה כל העיר עליהן ותאמנה הוואת נצמה: רות א'
2 ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות שלח החורגה ושלשים בנות הבאי לבניו מן החוץ ויפטש את ישראל שעב ענים: שופטים י"ב ט

גליון הש"ס

נבמרא אמר ר"ש ב"מ ה"ל מלכיס היה היגרסא אמר רבצ"ל. אן משמע לנראה דהא קסן ר"ש הוא רבמי ואין עין עלה וכן היה רבצ"ל. אולם מל"ט מה כ"ה דף 7 ע"א מה דף 7 מ:

הגהות הב"ח

(א) נב" על פרקמטיא שהודלה אפי' צביליס:
(ב) גם נב"א פירוש לו וטען כ"ל וימצי חאלא נמחק:

מוסף תוספות

א. דדמי לפירות כולל ומעט ביוקד קדיל"ל יצא כדבעין לאימור לקמן. יד נמה.

רבינו גרשום

מתי מהיפרכיא להיפרכיא. כלומר מפל"א אל כפי משוס דסמכי אהרדי וכעין עצמא דמיי: ביהן סבר לו כ"י יהודה בן בריא. דלמעט את התיפלה מותר: שכ"ח משחא טפי ואע"י דמישכר לא מפקע השער כלום: אין אמר אין משכרין בביצים פעמים. דאין משכרין בביצא בעיצי שני ביצים: וחד אמר תגר לתגרא. שלא ימכרנה בנות אחד לחנות אחד שישכר בו פעמים בביצים: מהרעין על הפרקמטיא. כעין שריגין להחורע על צעירות גשמים כך מתפללין ומתריעין על הפרקמטיא שלא תזול משוס דאיכא הפסד בעלי בתים: והוא דול וכן י' בשיחא. שריו נקטין י' בגדי שפתן באותן דמים שקנו ו' דהשתא איכא הפסד גדול משי' מהרעין: אין יוצאין. א' מפני רעב מא"י לחוצה לארץ א"כ נתיקרו החטים ששמרו אחרים כסלע דארא רעב ורוצאין: אפי' עמדה

רבינו גרשום (המשך)

אזה בסלע. דיוקד גדול הוא לא יצא: מה עלתה לוא שאין בריה כלום: קיימא מנו בייחיה. איכא דאמרו מי שיתמנה במקומו בביתו וימטל הוא. כלומר עד שלא מתה אשתו על ברעו היהיה רוח מיומנת שקמה חתייה: ואמר המורה"ה מנו בייחיה. היינו מקוננות שמקוננת ליה ויושבת במקומה: ט' שישנה ל"ל בניו ול' בנות. שתי' לו. וששים משתאות מהי' לו. וישמשן חוצה לבנותיו עשה י' משתאות וכשהכניס בניו לחופה עשה ל' משתאות. הרי כאן ק"ב ט' משתאות: אמר אבצן למה איזמנין. הא אין לו בנים שיזמנין לחופתן שהוא כפרדה עקרה שאין לה בנים: מתו בחייו. של אבצן: בחיין בנה איתתן שתיין שיתין למה ליהן ואיכפול ואוליד חור דטב דמשיחין ורזי כנגד מנחא אמר שהיה לו שמשון שהיה טוב ששים בנים הללו לפי שהיה אומר כך אבצן אירע לו כך. ואית דמפרשי ליה כנגד אבצן מש שהיו לו ששים בנים וכולם מתו בחייו ואח"כ היה לו כך יצא ממנו דוד מלך ישראל שהיה טוב מכולן: ויסמן לגירסא טמא טמא. אמתלא שהיתה אמו של המן שהיה טמא היהיה בת עורב שהוא טמא: טהור טהור. בת כרובו כמו כרים שהן טהור היא ויתה אמו של אברהם: שיריע לחשובת המיין. שיריע ויכירו שלא נכחד דבר מהלמידי חמיו וגם מפי' הכשרים ד"ה לבל אהד נהא קלע דלא ה' גורם כן ודוק.

תגר לתגרא ת"ר. ומתריעין על פרקמטיא (ב) ואפי' בשבת א"ר יוחנן כ' כגון כל"י פשתן בבבל ויין ושמן בארץ ישראל אמר רב יוסף ו' והוא דול וקס עשרה בשיחא ת"ר (ג) אין יוצאין מארץ לחו"ל א"כ עמדו סאתים בסלע א"ר שמעון אימתי בומן שאינו מוצא ליקח א' אבל בומן שמוצא ליקח אפי' עמדה סאה בסלע לא יצא וכן היה ר"ש (ד) בן יוחאי אומר א' אלימלך מחלוך וכליון גדולי הדור היו ופרנסי הדור היו ומפני מה נענשו מ' מפני שיצאו מארץ לחוצה לארץ שנאמר ויתיהם כל העיר עליהן ותאמרנה הוואת נעמי מאי הוואת נעמי א"ר יצחק אמרו חיותם נעמי שיצאת מארץ לחו"ל מה עלתה לה וא"ר יצחק אותו היום שבאת רות המואביה לארץ ישראל מתה אשתו של בעו והיינו דאמרי אינשי עד דלא שכיב שוכבא קיימא (ה) מנו בייתיה אמר רבה בר רב הונא אמר רב אבצן זה בעו מאי קמ"ל כי איך דרבה בר רב הונא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב מאה ועשרים משתאות עשה בעו לבניו שנאמר ויהי לו שלשים בנים ושלשים בנות שלח החוצה ושלשים בנות הביא לבניו מן החוץ וישפט את ישראל שבע שנים וכלל אחת ואחת עשה שני משתאות אחד בבית אביו ואחד בבית חמיו ובכולן לא יזמן את מנחה אמר כדונא עקרה כמאי פרעא לי (ו) תאנא וכולן מתו בחייו והיינו דאמרי אינשי בחיין דילדת שיתין שיתין למה ליהן איכפול ואוליד חד דמשיחין ורזי (ז) מלך אברהם עשר שנים שנפטר נתנשא לבדו) אמר רב חנן בר רבא אמר רב אלימלך ושלמון ופלוני אלמוני ואבי נעמי בולן בני נחשון בן עמינדב הן מאי קמ"ל שאפי' מי שיש לו זכות אבות אינה עומדת לו בשעה שיוצא לחוצה לארץ ואמר רב חנן בר רבא אמר רב אביה דאברהם אמתלאי בת כרנבו אמייה דהמן אמתלאי בת עורכתי וסימניך (ח) טמא טמא טהור אמייה דדוד נצבת בת עדאל שמה אמייה דשמשון צלפונית ואחתיה (ט) נשיין למאי נפקא מינה לתשובת המינים אמר רב חנן בר רבא אמר רב עשר שנים נחבש אברהם אבינו שלש בכותא ושבע (י) בקרדו ורב דימי מנהרדעא מתין איפכא אמר רב חסדא עיבא זעירא דכותא זהו אור כשרים ואמר רב חנן בר רבא אמר רב אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם עמדו כל גדולי אומות העולם בשורה ואמרו אוי לו לעולם שאבד

זרע [את] זרעך ולערב אל תנח ירך (קהלת יא) דמהכא נמי דרשי' ליה וכדמפרש קרא טעמא כי איך יודע אי זה יכשר הזה או זה וגו' אכל אי לא אמר לן אבצן זה בועה הוה אמרי' אבצן לא נשא אשה אחרת ובעוה נמי מעולם לא היו לו אשה וזניס עד שלקח רות: **מאה ועשרים משתאות.** לששים זנים וזנות: לכל אחד ז' סעודות. סעודת אירוסין שהיא מלוא צפססין (דף מט.) וסעודת נשואין. כל צענת ימי המשחה קרי סעודה אחת. יש לשנות אחרים ואין בהן ממש: **כודנא עקרה.** פרדה עקרה: **נמאי פרעא.** לי אין לו זנים שזמנין לי לסעודתן: **וכוון מסו.** ולא גרס תנא ומסקנא דמלתא דרבה בר רב הונא היא והכי הוה קיס להו: **צחיין דילנא שיפין.** סקופן למות: **למה ליה.** מה צלע צלדתן: **איכפל.** ונסיד אשה אחרת: **ואוליד חד דמשיחין ורזי.** והיינו עובד שהוליד בועה מרות וילא ממנו דוד מלך ישראל. ואיכא דפתי ליה צממשון דרזי משתין דלצנן ולא נהירא כלל: **ושלמון.** אצי בועה כדכתיב (רות ד) ושלמון הוליד את בועה: **ופלוני אלמוני.** משמע ליה עס הגואל כדכתיב [סס] קורה צבה פה פלוני אלמוני: **זני נחשו.** כדכתיב [סס] ונחשו הוליד את שלמון ושלמון הוליד וגו': **וזכות אבות.** אלימלך בן נחשון שהיה נשאל ומסיד: **אימיה דאברהם כו'.** לפי שאמותן של יצחק ועקב הוכרכו לריכין אנו לידע שס אס אברהם. ואגז גררא נקט אימיה דהמן לפי ששמותיהן שוין: **כרנבו.** כרים מלאן טהורין הן ואברהם טהור. עורב טמא הוא והמן נמי טמא היה: **אימיה דדוד.** לפי שכל אמהות של מלכים כמזכות צביליס הולך לפרש גס אס דוד: **אימיה דשמשון.** משוס דאיירי צה קרא טובא וכמדי נמי לציו ולאמנו לא הגיד [שופטים ד] הולך לפרש שכל הדברים האלו שאלין המינים מה טעם אין אנו יודעין שמותן: **ואחשיה נשיין.** כך שמה ואגז גררא דאימיה נסבה: **לפסועה המינים.** ששאלין לנו יותר צאלו מנשים אחרות כדפרישית טעמא ואנו משיצין להן שמסרו לנו הנציאים צעל פה: **נחצו.** שחצשו נמרוד. וצאלגה ראיית דמרח אציו חצשו צצביל שהיה מאחד זלמוני: כותא וקרדו מקומות הן. וכל זה להודיע חיותו של אברהם אבינו: **עיבא זעירא.** כך שמו וזהו אור כשרים: **שהושלך שם אברהם אבינו והרואה לריך לבדך ברוך שעשה נסים לצביתו בנמקוס הזה כדתנן צברואה (בבב"א דף נז.)**

מנהיגו